

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyně: **M. J. N.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2024, č. j. OAM-1239/BE-BE02-K03-2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2025, č. j. 19 Az 30/2024-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **12 269 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ugandské republiky. Podle obsahu správního spisu je křesťanského vyznání. Není politicky aktivní. Je svobodná, má dva syny. Podle svých vyjádření ve správním řízení v Ugandě žila ve městě E.. Byla zde členkou ženského klubu. V roce 2017 bylo v E. znásilněno a zabito několik žen. Jedna z obětí byla členkou stejného klubu jako žalobkyně. Členky klubu se poté na policii domáhaly, aby zahájila vyšetřování vražd. Policie jim však nepomohla. Zorganizovaly proto pokojnou demonstraci, která měla na problém upozornit. Neznámí muži poté žalobkyni údajně unesli. Žalobkyně tvrdila, že únosci jednu ženu zavraždili. Poté, co žalobkyni propustili, šla tento incident nahlásit na policii. Ta ale odmítla zahájit vyšetřování, neboť žalobkyně neměla požadované důkazy.

Měla strach, proto požádala o pomoc jednu známou ženu. U ní také nechala své děti. Poté vycestovala ze země. Na území ČR vstoupila v roce 2018.

[2] Žalobkyně po přicestování do ČR podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný jí rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019 neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany ani národní humanitární azyl dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Její tvrzení vyhodnotil jako nevěrohodná. Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 12. 6. 2020, č. j. 43 Az 9/2019-38, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku závázal žalovaného, aby umožnil žalobkyni přetlumočení protokolu o pohovoru a provedl doplňující pohovor. V jeho rámci měl žalovaný od žalobkyně získat potřebné informace a objasnit tvrzené nesrovnalosti. Dále doporučil žalovanému, aby shromáždil více informací, a to konkrétně o zemi původu žalobkyně, zvláště pak v oblasti postavení žen ve společnosti. Žalovaný se také měl zabývat důkazními návrhy žalobkyně.

[3] Žalovaný následně dne 31. 8. 2021 vydal nové rozhodnutí, kterým opětovně žalobkyni neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 1. 2022, č. j. 18 Az 39/2021-34, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně následně rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadla kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) usnesením ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 Azs 23/2022-55, odmítl pro nepřijatelnost.

[4] Žalobkyně si v září 2023 podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvody žádosti se shodovaly s její první žádostí, tj. strach z návratu do vlasti z důvodu obav z hrozby únosu a fyzického násilí. Nově uvedla, že došlo k zabití další ženy z jejich klubu. Nadto se na ni měly u její adoptivní matky vyptávat neznámé osoby, které se vydávaly za její bývalé spolužáky. Žalovaný však shledal v záhlaví označeným rozhodnutím opakovanou žádost žalobkyně nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zmíněného zákona zastavil. Žalobkyní uvedené nové důvody nepovažoval za relevantní pro nové posouzení opakované žádosti. Mimo jiné konstatoval, že při jejím návratu do Ugandy není vyloučena možnost vnitřního přesídlení.

[5] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Městský soud poukázal na judikaturu NSS týkající se opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Přestože městskému soudu nepřislušelo přezkoumávat rozhodnutí o první žádosti, tam vyslovené závěry zohlednil v napadeném rozsudku. Shrnul, že žalobkyně nebyla se svou první žádostí o udělení mezinárodní ochrany úspěšná kvůli své nevěrohodnosti ohledně tvrzení o nemožnosti vnitřního přesídlení. Postup žalobkyně, která opustila území Ugandy namísto toho, aby se pouze přemístila na jiné místo, označil za zcela nelogický. Tyto závěry v prvním kole potvrdily jak Krajský soud v Ostravě, tak i NSS.

[6] Městský soud dodal, že rovněž skutečnosti tvrzené v druhé žádosti žalobkyně jsou nevěrohodné. V návaznosti na to poukázal na závěry NSS ohledně hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu skrze tzv. *indikátory věrohodnosti*, které NSS shrnuje také v rozsudku ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-65, bodě 17. Žalovaný sice jednotlivé indikátory výslovně neuvedl, je však zřejmé, že nové skutečnosti tvrzené žalobkyní vyhodnotil jako neplausibilní. Její popis skutečností byl navíc velice obecný.

pokračování

[7] Žalobkyně dle městského soudu nevyužila dostupných prostředků ochrany v zemi původu. I přes existenci určitých nedostatků ve fungování státních orgánů je nelze označit za zcela nečinné. Poukázal rovněž na iniciativu s názvem *Justice for her*, která má napomoci ke zlepšení přístupu ugandských žen ke spravedlnosti. Nelze tak tvrdit, že by státní orgány v Ugandě násilí na ženách podporovaly nebo jim neposkytovaly ochranu. Vraždy žen v E. v roce 2017 navíc místní policie prošetřila. Dle městského soudu není důvod, proč by žalobkyni hledaly neznámé osoby. Žalobkyně navíc žalovanému nesdělila detailnější informace ohledně další zavražděné ženy. Nemohl se tím proto blíže zabývat.

[8] Městský soud dále připomněl, že se žalobkyně nemohla domáhat přezkumu rozhodnutí žalovaného ve věci její první žádosti. Krajský soud v Hradci Králové toto rozhodnutí zrušil. Žalovaný se měl podrobněji zabývat hodnocením věrohodnosti žalobkyně. Těmto požadavkům dle městského soudu v nyní napadeném rozhodnutí plně dostál. Další námitku žalobkyně týkající se nesprávného tlumočení městský soud považoval za opožděnou. Situace ohledně dodržování lidských práv v Ugandě je dle městského soudu dlouhodobě téměř stejná. Ani po doplnění dokazování o relevantní zprávy o zemi původu nebylo pravděpodobné, že by členství v ženském klubu mohlo žalobkyni po jejím návratu působit jakékoliv potíže. Městský soud souhlasil s žalovaným také v tom, že se celková situace v zemi původu zásadně nezměnila od doby projednávání první žádosti. Neshledal jakékoliv individuální okolnosti nasvědčující možnému špatnému zacházení s žalobkyní v zemi původu. Městský soud uzavřel, že byly splněny podmínky pro posouzení žádosti jako nepřípustné dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a pro zastavení řízení dle jeho § 25 písm. i).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] NSS přiznal na základě stěžovatelčina návrhu kasační stížnosti odkladný účinek usnesením ze dne 3. 7. 2025, č. j. 8 Azs 112/2025-35. Následně usnesením ze dne 9. 7. 2025, č. j. 8 Azs 112/2025-44, vyhověl rovněž stěžovatelčině návrhu na ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[11] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka nejprve shrnuje důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu a rovněž dosavadní průběh řízení. Přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. zdůvodňuje tím, že došlo k zásadnímu pochybení městského soudu, které má dopad do jejího hmotněprávního postavení.

[12] Vědoma si podmínek pro posouzení opakované žádosti jako nepřípustné se domnívá, že existuje několik skutečností, které nebyly, bez jejího zavinění, předmětem zkoumání důvodů první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dozvěděla se o nich totiž až po skončení řízení. Žalovaný a městský soud blíže neposuzovali stěžovatelčiny argumenty, čímž se dopustili zřejmého pochybení. Rovněž nelze pouze odkázat na dřívější výsledek řízení bez toho, aby městský soud zohlednil nově tvrzené skutečnosti. V reakci na odkazovanou judikaturu NSS k opakovaným žádostem stěžovatelka uvádí, že jí uvedené skutečnosti jsou relevantní pro věcné posouzení žádosti.

[13] Napadený rozsudek je dle stěžovatelky vnitřně rozporný. Městský soud uvádí, že mu „nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí o první žádosti žalobkyně“, a přesto se následně podrobně věnuje otázce věrohodnosti jejího azylového příběhu, což bylo právě předmětem posuzování její první žádosti. Dále se však příliš nevěnuje posouzení, zda nové skutečnosti splňují podmínky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bodu 19. Městský soud se tak převážně věnuje věrohodnosti jejích tvrzení a odkazuje přitom na řízení o předchozí žádosti. Stěžovatelka však uvádí, že městskému soudu nepřísluší, aby přezkoumával minulé rozhodnutí. Trvá na tom, že žalovaný měl její žádost projednat meritorně.

[14] V rozsudku č. j. 5 Azs 256/2023-65, na nějž odkazoval městský soud, NSS potvrdil, že se žalovaný dostatečně nezabýval indikátory hodnověrnosti výpovědi ve smyslu čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany. Stěžovatelka uvádí, že v jejím případě je situace totožná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí těmito indikátory dostatečně nevěnoval. Městský soud navíc sám potvrdil, že žalovaný neuvedl jednotlivé indikátory. Přestože měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti stěžovatelčina azylového příběhu, měl své závěry detailně odůvodnit v souladu s judikaturou NSS, tj. konkrétně pohledem každého z indikátorů. Stěžovatelka svůj azylový příběh vylíčila dostatečně podrobně. Není si jistá, proč není její azylový příběh plausibilní.

[15] Stěžovatelka považuje za nepodložený závěr městského soudu, že vraždy žen z roku 2017 byly tamní policií prošetřeny, a není tak důvod, proč by ji hledaly neznámé osoby. K nově zjištěné vraždě ženy z jejich klubu neuvedla bližší informace, jelikož jimi nedisponovala. Ani městský soud nevyklučuje, že k vraždě došlo. Dodala, že dostupné informace o zemi původu odpovídají tvrzeným skutečnostem. Její obavy jsou zcela důvodné. Poukázala dále na důležitost rozložení důkazního břemene v azylových řízeních. Je si vědoma povinnosti žadatele prokazovat rozhodné skutečnosti. Správní orgán však nesmí rezignovat na zajištění maximálního množství důkazů vyvracejících i podporujících výpověď žadatele. Okolnosti, jako např. sexuální násilí, jsou pro žadatele velmi složité prokazatelné.

[16] Městský soud se nevěnoval ani indikátoru, dle něhož je třeba posuzovat, zda jsou stěžovatelčiny výpovědi rozporné mezi sebou či s jinými důkazy. Pouze odkázal na dřívější řízení, aniž by se vyjádřil k novým skutečnostem. Přitom v odůvodnění opakovaně upozorňoval na to, že se stěžovatelka nemůže domáhat přezkoumání závěrů rozhodnutí o její první žádosti. Jediným indikátorem, kterým se městský soud zabýval, avšak nedostatečně, byl možný rozpor s informacemi o zemi původu. Stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní rozhodnutí i napadený rozsudek jsou v souladu s právními předpisy. Ztotožnil se s obsahem napadeného rozsudku, v němž městský soud podrobně zdůvodnil, proč dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný. Stěžovatelka ve správním řízení neuvedla žádnou novou relevantní okolnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ve zbytku odkazuje na vydaná rozhodnutí a případně také na své vyjádření k žalobě. Navrhuje, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost nebo ji jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[19] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. NSS přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[20] NSS shledal, že kasační stížnost není přijatelná, jelikož nebyl naplněn žádný z výše uvedených důvodů. Na stěžovatelčiny námitky již nabízí dostatečnou odpověď ustálená judikatura NSS, na kterou odkazuje níže.

[21] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku NSS uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z textu kasační stížnosti NSS dovodil, že námitkou nepřezkoumatelnosti stěžovatelka míří k tomu, že se městský soud řádně nevěnoval novým skutečnostem uváděným stěžovatelkou v rámci řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Dále pak namítala vnitřní rozpornost napadeného rozsudku.

[22] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal krajský (městský) soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS). Městský soud ve svém odůvodnění srozumitelně uvedl, proč stěžovatelkou uplatněné námitky neshledal důvodnými. Své závěry navíc podložil přílehlavou judikaturou NSS a skutkovými zjištěními. NSS potvrzuje, že se přezkoumatelně vypořádal se všemi žalobními námitkami.

[23] Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná, pokud cizinec uvedl nebo pokud se objevily nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince zkoumány v předchozím pravomocně ukončeném řízení (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). V případě zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu soud zkoumá pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. *„Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést [...]“* (rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74).

[24] K otázkám souvisejícím s opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany existuje bohatá judikatura NSS. Účelem institutu nepřipustnosti opakované žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který žalovaný v nyní projednávané věci aplikoval, je umožnit procesně efektivnější vyřízení žádosti v těch případech, kdy správní orgán již v rozhodnutí o první žádosti důvody uváděné žadatelem věcně přezkoumal a situace v zemi původu se nezměnila (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37, č. 4144/2021 Sb. NSS).

[25] Proto je správní orgán povinen zkoumat, zda „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19). Věcně se žalovaný žádostí zabývá jen tehdy, jsou-li naplněny podmínky stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu. V nyní posuzované věci žalovaný dospěl k závěru o nenaplnění podmínek pro věcné posouzení, což následně potvrdil také městský soud.

[26] Dále je třeba připomenout, že pro přípustnost opakované žádosti je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Institut opakované žádosti tudíž neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65).

[27] Stěžovatelka uplatnila v opakované žádosti dvě skutečnosti, které lze označit za „nové“ v obecném smyslu tohoto slova. Zaprvé se stěžovatelka od své adoptivní matky žijící v Ugandě dozvěděla, že údajně došlo k vraždě další ženy z jejich ženského klubu. Zadruhé se dozvěděla, že se na ni vyptávaly neznámé osoby, které se vydávaly za její bývalé spolužáky. Tyto skutečnosti dle ní měly založit důvodnost meritorního přezkumu její žádosti.

[28] NSS v reakci na stěžovatelčinu námitku, že městský soud a žalovaný neposuzovali tvrzené nové skutečnosti, odkazuje na výše citovanou judikaturu a uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí porovnal důvody opakované žádosti s důvody uváděnými stěžovatelkou v předchozí žádosti. Dospěl přitom k závěru o jejich totožnosti. Tyto shodné důvody byly předmětem předchozího řízení. Následně uvedl, že stěžovatelka sice v rámci opakované žádosti uvedla dvě výše uvedené „nové“ skutečnosti. Závěrem však konstatoval, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení (str. 4 *in fine* napadeného rozhodnutí). Rovněž městský soud se nově uvedenými skutečnostmi dostatečně zabýval v bodech 46 až 54 napadeného rozsudku. Žalovaný ani městský soud přitom nijak nevybočili z mantinelů stanovených judikaturou

pokračování

NSS vážící se k posuzování nových skutečností v rámci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[29] Související otázkou hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se NSS ve své judikatuře rovněž opakovaně zabýval. Mezi tzv. indikátory věrohodnosti patří *„zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu“* (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, bod 41). K tomu lze doplnit, že rovněž detailnost popsaného příběhu je jedním z podstatných indikátorů věrohodnosti žadatele (usnesení NSS ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 29/2024-31, bod 25).

[30] NSS dále obecně uvedl, že *„[p]osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytrýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými“* (usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96).

[31] V rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, NSS zdůraznil, že celkovou nevěrohodnost žadatele lze dovodit pouze ze souhrnu jednotlivých nevěrohodných tvrzení ohledně skutečností podstatných pro posouzení konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu. Nikoliv tedy skutečností okrajového významu. NSS s ohledem na citovanou judikaturu dospěl k závěru, že žalovaný, a následně ani městský soud se ve svých úvahách ohledně nevěrohodnosti stěžovatelčiných výpovědí neodchýlili od citované judikatury. Ta byla navíc podstatná hlavně pro první, meritorní, posouzení stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu.

[32] Rovněž k otázce rozložení důkazního břemene mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán, jakož i k posuzování důkazů lze odkázat na ustálenou judikaturu NSS. Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. Jde o tzv. sdílené důkazní břemeno, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (především vlastní věrohodnou výpovědí). Správní orgán je povinen zajistit maximální možné množství důkazů vyvracejících i podporujících výpověď žadatele (rozsudky NSS ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 214/2004-45, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Dle NSS je zřejmé, že žalovaný v nyní posuzované věci těmto požadavkům dostál. V řízení shromáždil dostatek podkladů, týkajících se aktuálního stavu v zemi původu. Lze dále plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, který blíže rozvádí správnost postupu žalovaného při prokazování rozhodných skutečností a shromažďování relevantních důkazů.

[33] NSS uzavírá, že kasační stížnost je nepřijatelná, jelikož nebyl naplněn žádný z důvodů přijatelnosti. Na všechny vznesené otázky již existuje ustálená judikatura. Městský soud se ani nedopustil zásadního pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Zákonnost zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudil plně v souladu citovanou judikaturou NSS.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[36] NSS ustanovil stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného advokáta stát.

[37] Ustanovený zástupce učinil v řízení před zdejším soudem dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé, kterým byl sepsán doplnění kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném od 1. 1. 2025. Za každý úkon právní služby stěžovatelčinu zástupci náleží mimosmluvní odměna v celkové výši 4 620 Kč dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, v součtu tedy 9 240 Kč. Dále zástupci stěžovatelky náleží paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2 x 450 Kč, celkem 900 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty. Souhrnná částka 10 140 Kč se proto zvyšuje o 21 % DPH, tj. o částku 2 129,4 Kč na celkovou zaokrouhlenou částku 12 269 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. září 2025

Pavel Molek
předseda senátu